

Nadwiślański Oddział Straży Granicznej

<https://nadwislanski.strazgraniczna.pl/wis/aktualnosci/40134,Odszedl-na-Wieczna-Warte.html>
17.05.2025, 12:38

Odszedł na Wieczną Wartę

08.01.2021

Dzisiaj (8 stycznia 2021 roku) delegacja Nadwiślańskiego Oddziału Straży Granicznej im. Powstania Warszawskiego uczestniczyła w ostatnim pożegnaniu Edmunda Baranowskiego ps. „Jur”, żołnierza Związku Walki Zbrojnej i Armii Krajowej, uczestnika Powstania Warszawskiego, wielkiego popularyzatora wiedzy o Powstaniu Warszawskim, Wiceprezesa Związku Powstańców Warszawskich, wieloletniego i oddanego przyjaciela naszego oddziału, członka Honorowego Komitetu Fundacji Sztandaru Nadwiślańskiego Oddziału SG

Edmund Baranowski urodził się 22 września 1925 w Warszawie. Uczył się w szkole powszechnej przy Dworskiej 1, potem w gimnazjum im. Gen. Sowińskiego przy ul. Młynarskiej. W latach 1940-1943 uczęszczał na tajne komplety. Początkowo podjął pracę przy rozładunku węgla w warszawskiej elektrowni tramwajowej, która mieściła się na terenie obecnego Muzeum Powstania Warszawskiego. Od kwietnia 1940 pracował w zakładach Philips-Werke w Warszawie w dziale odbiorników radiowych. Już pod koniec roku nawiązał pierwsze kontakty ze środowiskami konspiracyjnymi. Na terenie zakładów brał udział w

Edmund Baranowski podczas uroczystości wręczenia Sztandaru NwOSG

akcjach sabotażowych, których celem było uszkodzenie produkowanej tam aparatury przeznaczonej dla niemieckich U-Bootów i lotnictwa.

Od czerwca 1941 Baranowski był żołnierzem Związku Walki Zbrojnej. Przyjął pseudonim "Jur". Ukończył najpierw szkołę niższych dowódców. W 1944 ukończył konspiracyjną szkołę podchorążych.

Podczas Powstania Warszawskiego walczył początkowo w stopniu plutonowego podchorążego w Batalionie Miotła Zgrupowania Radosław. Był żołnierzem plutonu Powstańczych Oddziałów Specjalnych "Jerzyki", od 12 sierpnia walczył w Batalionie Czata 9. Przeszedł szlak bojowy od Woli przez Muranów, Stare Miasto, Czerniaków do Śródmieścia. 15 września został ranny na Czerniakowie. Odznaczony za męstwo Krzyżem Walecznych oraz awansowany na podporucznika Armii Krajowej.

5 października 1944 roku Baranowski został wzięty przez Niemców do niewoli. Przebywał najpierw w obozie przejściowym w Ożarowie, następnie w Stalagu X B Sandbostel i Stalagu XVIII C Markt-Pongau. Do Warszawy wrócił 10 sierpnia 1945. Kontynuował naukę i rozpoczął pracę w budownictwie.

Baranowski był członkiem zespołu redakcyjnego "Wielkiej Ilustrowanej Encyklopedii Powstania Warszawskiego", wiceprezesem Stowarzyszenia byłych pracowników firmy Philips w Polsce oraz autorem publikacji o tematyce powstańczej, m.in "Bankowe szanse" (wspólnie z Juliuszem Kuleszą), "Warszawskie gry wojenne".

Edmund Baranowski był także wiceprezesem Związku Powstańców Warszawskich, prezesem Rady Fundacji "Warszawa Walczy 1939-1945", Sekretarzem Generalnym Rady Fundacji "Polsko-Niemieckie Pojednanie", członkiem Rady Powierniczej Muzeum Powstania Warszawskiego.

Edmund Baranowski był kawalerem Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Walecznych (1944), Warszawskiego Krzyża Powstańczego Medal Stulecia Odzyskanej Niepodległości. Odznaczony został też został medalem "Pro Patria", odznaką "Weteran Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny" Nagroda Miasta Stołecznego Warszawy. Otrzymał również Krzyż Kawalerski Orderu Zasługi RFN.

Cześć Jego Pamięci!

